

Az ítéltábla a pártfogó ügyvéd által képviselt **felperesnek** Horváth Antal Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes** ellen **kártérítés megfizetése** iránt indított perében, a Győri Törvényszék 2015. szeptember 14. napján kelt 11.P.20.833/2014/53. számú ítéletével szemben, az alperes által 55. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és az alperes által a felperesnek fizetendő kártérítés összegét 50.000.- (Ötvenezer) forintra, míg az államnak fizetendő perköltség összegét 1.500.- (Egyezeröttszáz) forintra leszállítja.

A feljegyzett 16.000.- (Tizenhatezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Megállapítja, hogy a pártfogó ügyvéd munkadíja az elsőfokú eljárásban 6 %-ban az alperes és 94 %-ban a felperes, a másodfokú eljárásban pedig 75 %-ban az alperes és 25 %-ban a felperes terhére esik.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 6.350.- (Hatezer-háromszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000.- Ft kártérítést. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a Győri Törvényszék Gazdasági Hivatalának 12.000.-Ft állam által előlegezett perköltséget. Kimondta, hogy ezt meghaladóan mindegyik fél viseli az eljárással kapcsolatosan felmerült költségeit.

Határozata indokolásában megállapította, hogy a felperes szabadságvesztés büntetésének végrehajtását tölti. 2013. július 29-én szállították át az alperesi intézetbe, ahol a 10-es zárkában került elhelyezésre. Nem sokkal ezután testén számos, mintegy 80-100 poloskacsípés nyomát észlelte, melyet jelentett, ezért orvosi ellátásra vitték, ahol megállapították, hogy friss poloskacsípések nyomai találhatók testén, és ennek kezelésére ecsetelést írtak elő. A zárka továbbra is poloskával fertőzött maradt, a felperes augusztus 5-én és 7-én is jelentkezett orvosi kezelésre. Az alperesnél augusztus 7-én elrendelték a zárka teljeskörű tisztítását, melynek érdekében a zárkában tartózkodók részére hipót és egyéb mosószert biztosítottak, ágyneműcserére és ruhacserére nem került sor. Egyúttal intézkedett az alperes annak érdekében, hogy a cellában kártevőirtásra is sor kerüljön. Erre a 10-es cellában augusztus 12-én került sor. A felperest augusztus 12-én, a kártevő-irtás megtörténte előtt visszaszállították a **Település 1-i Bv. Intézetbe**.

Az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokolásában az okirati bizonyítékok és a szakértői vélemény értékelésével úgy foglalt állást, hogy az alperes a poloskacsípés megakadályozása érdekében a jogszabályban előírt feladatát teljesítette. A poloskacsípés előfordulásából önmagából nem következik a kártevőirtás szakmaiatlansága, illetve a bv. intézet felróható magatartása.

Nem találta bizonyítottnak azt a felperesi állítást sem, hogy csak késve, napok múltán részesült orvosi ellátásban. Megállapította, hogy az orvosi kezelés szakszerű volt, a szakértői vélemény ezt alátámasztotta.

Ugyanakkor az alperes 2013. augusztus 1-jén kétséget kizáró módon tudomást szerzett arról, hogy a 10-es cellában poloskacsípés történt, ezt követően pedig a további poloskacsípés megakadályozása, illetőleg a poloskafertőzöttség visszaszorítása érdekében nem tett meg minden tőle elvárható intézkedést. Augusztus 1. és 7. között semmilyen intézkedést nem foganatosított. A bíróság nem osztotta azt az alperesi védekezést, hogy a túlszűfolttság miatt nem volt módja foganatosítani intézkedéseket. Ennek ellentmond, hogy augusztus 12-én sor került a zárka fertőtlenítésére, mely azt igazolja, hogy ez előbb megtörténhetett volna. Az intézkedés elmulasztásával összefüggésben a 10-es zárka poloskafertőzöttsége nem szűnt meg, a felperest további csípések érték. Az augusztus 5-i és 7-i orvosi feljegyzés friss poloskacsípés nyomot nem rögzít ugyan, azonban az augusztus 16-i orvosi bejegyzés az alperes tekintetében poloskacsípés nyomokat rögzít, holott a szakértői vélemény szerint kb. 1 hét alatt azok elmúlnak.

A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy az alperes a poloskacsípés észlelése után mulasztott, ez a magatartása felróható, ezzel okozati összefüggésben a felperesnek felesleges sérelmeket és további kényelmetlenséget okozott. Az egészségkárosodás veszélye nem állt fenn, a csípés miatti égés, fájdalmas viszkető érzés azonban nyilvánvaló fájdalmat, súlyos kényelmetlenséget okozott a felperesnek. Az alperes a Ptk.75. § (1) bekezdése és 76. §-a által védett személyhez fűződő jogokat sértette, és bár az egészségkárosodás veszélye nem állt fenn, az alperesi intézetben tartózkodási idejére a

csípések miatt fellépő viszkető érzés miatt a felperes élete súlyosan elnehezült. Ennek mérlegelésével 200.000.-Ft erejéig ítélte alaposnak a felperes igényét. A perköltség viseléséről a Pp.81. § (1) bekezdése alapján rendelkezett, ennek során a felperes teljes személyes költségmentességére és az alperes teljes személyes illetékmentességére figyelemmel az alperest kizárólag a szakértői költség részbeni viselésére kötelezte.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan a marasztalási összeg 50.000.-Ft-ra való leszállítását és az alperes perköltség viselésre kötelezésének mellőzését kérte.

Előadta, hogy a csatolt számlák egyértelműen igazolják, hogy az intézményben a poloskacsípések, illetőleg a poloskák elterjedése rendkívül széleskörű, a fogvatartottak folyamatos benntartózkodása mellett az irtás eredményesen nem lehetséges. Az adott körülmények és lehetőségek függvényében az alperes minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy a csípések ne forduljanak elő. A szakértői vélemény alátámasztja, hogy a poloskairtas csak akkor lenne eredményesen kivitelezhető, ha az intézményt teljes egészében elgázósítanák 48 órán keresztül és ott senki sem tartózkodhatna, ez azonban kivitelezhetetlen. Az alperesi intézmény nem letöltőház, hanem befogadó intézmény, azaz nincs mérlegelési lehetősége, mindenkit be kell fogadnia, akit körszállítással ideszállítanak.

Az alperes álláspontja szerint a bíróság a mérlegelés jogkörében eljárva eltúlzottan magas kártérítési összeget határozott meg. Nem kellő súllyal vette figyelembe, hogy a felperes csupán július 29-től augusztus 12-ig tartózkodott az alperesi intézményben. A szakértői vélemény szerint a poloskacsípések kezelés nélkül is egy hét alatt gyógyulnak, a viszketésen kívül más kellemetlenséggel nem járnak, a felperes pedig ezen káros hatásokat is csak a fenti rövid időtartamban szenvedte el, ekként a kártérítés összege eltúlzott.

Hivatkozott arra is az alperesi fellebbezés, hogy az alperes az Itv.5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes illetékmentességben részesül, így az eljárási illetékre tévesen marasztalta a törvényszék az alperest.

Az ítélettel szemben a felperes is fellebbezéssel élt, kérve annak keresete szerinti megváltoztatását, egyúttal igazolási kérelmet nyújtott be a fellebbezési határidő elmulasztása miatt. Az ítéltábla Pf.III.20.170/2015/7. számú végzésével a felperes igazolási kérelmét és fellebbezését hivatalból elutasította.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az alperes által támadott ítéleti rendelkezések helybenhagyását kérte.

Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint részben alapos.

A keresetet részben elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezés felülvizsgálata a felperesi fellebbezés elkésztése miatti elutasítására tekintettel nem képezte a másodfokú eljárás tárgyát.

Az alperest marasztaló rendelkezés felülbírálata során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges körben lefolytatta a bizonyítási eljárást, és a beszerzett peradatok okszerű értékelésével helyes tényállást állapított meg. Az alperes kártérítési

felelősségének jogalapjára vonatkozó döntésével és annak indokaival az ítélet táblát egyetértett, e körben a fellebbezésre figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

Az 1979. évi 11. tvr. 46. § (1) bekezdés a) pontja szerint az elítélt részére egészséges és kulturált elhelyezést kell biztosítani. A 6/1996.(VII.12.) IM. rendelet 149. § (3) bekezdése szerint az elítélt használatára kiadott ruházat rendszeres tisztítása és karbantartása az intézet feladata.

Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást akként, hogy az alperes részére felróható mulasztás állapítható meg azzal, hogy a felperest ért poloskacspésekkel való 2013. augusztus 1-jei tudomásszerzést követően a további poloskacspések megakadályozása, illetőleg a poloskafertőzöttség visszaszorítása érdekében nem, vagy csak késve tette meg az elvárható intézkedéseket. Nem intézkedett a matrac, az ágynemű, illetőleg a ruházat kicserélése iránt, a 10. számú zárka szakszerű rovarmentesítésére pedig csupán augusztus 12-én került sor. Az alperes ezáltal megsértette a felperes személyhez fűződő jogait, így a felperes a Ptk.84. § e) pontja szerint kártérítést követelhet.

A személyhez fűződő jogok megsértése által okozott hátrány, érdeksérelem kompenzálását a nemvagyoni kártérítés intézménye hivatott szolgálni. A nemvagyoni kár mértékének meghatározása során a bíróságnak a jogsértés súlyára, a következmények súlyosságára, illetve a felróhatóság mértékére egyaránt figyelemmel kell lennie. A perbeli esetben a felperesnek az alperes személyiségi jogot sértő magatartásával okozati összefüggésben a poloskacspések kellemetlen, viszkető érzését és az ezzel kapcsolatos rossz közérzetet kellett elviselnie. Ezen nemvagyoni hátrány megalapozza a nemvagyoni kártérítés iránti felperesi igényt, azonban az ítélet tábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított nemvagyoni kártérítési összeg a felperes által elszenvedett hátrányokhoz, illetve az alperesi felróhatóság mértékéhez képest eltúlzott. Az ítélet tábla megítélése szerint - szemben az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtettekkel - a poloskacspések miatt fellépő kellemetlen, viszkető, égő érzés miatt a felperes élete az alperesi Bv. intézetben tartózkodás idejére nem nehezült el olyan súlyosan, amely az elsőfokú bíróság által megállapított kártérítési összeg megítélését indokolná, ezért azt, mint eltúlzottat az ítélet tábla a Pp.253. § (2) bekezdése alapján 50.000.-Ft-ra szállította le.

Alapítván hivatkozott fellebbezés arra, hogy az elsőfokú bíróság a személyes illetékmentes alperest jogsértően marasztalta a perköltség állam javára való megfizetésére. Az elsőfokú bíróság ugyanis az alperest nem az illetékből, hanem a lefolytatott szakértői bizonyítással kapcsolatosan felmerült, állam által előlegezett szakértői díjból álló perköltség részleges megfizetésére kötelezte. Ennek viselése alól az alperes személyes illetékmentessége nem mentesít. Ugyanakkor a megítélt nemvagyoni kártérítés leszállítására figyelemmel a Pp.81. § (1) bekezdése alapján a pernyertesség-pervesztesség arányának megfelelően az ítélet tábla az alperes által viselendő szakértői költségből álló elsőfokú perköltséget 1.500.-Ft-ra szállította le.

A felperes személyes költségmentességére és az alperes személyes illetékmentességére figyelemmel a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986.(VI.26.) IM. rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

A pártfogó ügyvéd munkadíjának viselésére irányuló rendelkezések a Pp. 87. § (2) bekezdésén alapszanak. Az ítéltábla észlelve az elsőfokú bíróság ezirányú mulasztását, az elsőfokú eljárás tekintetében is határozott - a perköltségviselés arányának a meghatározásával - a pártfogó ügyvédi díj viseléséről.

A másodfokú eljárásban túlnyomórészt pernyertes alperes részperköltségét kitevő és az ÁFÁ-t is magában foglaló ügyvédi munkadíjat az ítéltábla a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése szerint, a pernyertesség-pervesztesség arányának megfelelően állapította meg.

Győr, 2016. március 2. napján

Dr. Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Vass Mária sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó: